

4. побудова організаційних структур для реалізації визначених функцій та розроблення критеріїв оцінки ефективності управління органами виконавчої влади.

Для того, щоб дані заходи дійсно могли покращити організаційне забезпечення формування управлінських рішень, та сприяли впровадженню ефективних альтернатив формування управлінських рішень, проаналізовано чинники, які можуть гальмувати цей процес. Такими чинниками можуть бути:

1. недосконале інституційне забезпечення регіонального розвитку;
2. високий рівень централізації бюджетних ресурсів;
3. відсутність дієвої системи моніторингу виконання стратегій регіонального розвитку;

4. недостатня розвиненість системи організаційного забезпечення регіонального розвитку;

5. недосконала система підготовки управлінських кадрових ресурсів для органів виконавчої влади, що суттєво знижує рівень організаційного забезпечення формування управлінських рішень органів виконавчої влади [4].

Управлінське рішення буде вважатися виконаним, якщо поставлена мета перед організацією досягнута повністю.

Отже, проаналізувавши вищезазначену інформацію, можна дійти висновку, що управлінські рішення є основним продуктом діяльності будь-якої організації, ефективність якого, великою мірою, залежить від характеристик перебігу процесу їх формування.

Тому, можна сказати, що найважливішим резервом підвищення ефективності організаційних процесів є підвищення якості прийнятих рішень, що досягається шляхом удосконалювання процесу прийняття управлінських рішень органами публічної влади.

Список використаних джерел

1. Управлінське рішення. Режим доступу :URL: https://arm.naiiu.kiev.ua/books/osnovu_menedjmentu/files/Tema_3.pdf
2. Савицька Г. В. Економічний аналіз діяльності підприємства: навчальний посібник. К. : «Знання», 2005. 668с.
3. Дегтяр А. О. Управлінські рішення в органах державної влади: монографія. Харків: "С.А.М.", 2010. 59 с.
4. Шмайдей О. В. Формування управлінських рішень в органі публічної влади. Режим доступу :URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/1347/1/Шмайдей%20О.%20АДМз-21%20>

Михайловський І. М., комерційний директор ТОВ «Домінант»
Науковий керівник – **Пономаренко С. І.**, к.е.н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка»

МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЗВ'ЯЗКІВ З ГРОМАДСЬКІСТЮ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Проблеми ефективності системи публічного управління в Україні широко представлені сьогодні у теоретичному полі дослідниками. Серед таких проблем останнім часом важливістю набуває низька ефективність механізмів реалізації зв'язків з громадськістю. Необхідність комунікаційної взаємодії органів влади і членів територіальної громади (або громадськості) зумовлена, з одного боку визначенням сутності влади як такої, а з іншого – є підтвердженням того, що влада належить народові.

Для ефективної комунікаційної взаємодії необхідно дослідити її ключові принципи [1] серед яких науковці виділяють наступні:

–*системність* – передбачає, що зв'язки з громадськістю не зводяться до простого набору пов'язаних між собою прийомів, методів та процедур, а є системою;

–*цілісність* – спільне бачення громадськості та місцевих органів влади проблематики території, що сприяє формуванню єдиного напрямку вирішення проблемних питань;

–*адресність* – конкретизує напрямок діяльності місцевих органів влади, з якими саме групами громадянського суспільства необхідно працювати і в якій послідовності;

–*адекватність* – відповідність управлінської структури предмету і технології її діяльності щодо поставленої цілі. Варто наголосити на важливості використання сучасних методів управління змінами, що виникають при взаємодії з громадськістю тощо;

–*планування та прогнозування* – маєтись на увазі планування та прогнозування взаємодії органів влади з громадськістю, при цьому конкретизуються групи, що потребують співпраці та напрямок такої співпраці, визначаються їхні можливості;

–*технологічна гнучкість* – має враховувати те, що імовірність змін при розбудові взаємовідносин з громадськістю досить висока, що вимагає передбачення можливостей технологічного переоснащення (кадри, матеріально-технічне обладнання, фінанси, виробничі ресурси тощо);

–*взаємна доповнюваність* – характеризується спільними зусиллями громадськості та органів влади вирішувати певні питання території, при цьому наголос має бути зроблений на співпраці;

–*достовірності* – полягає в наданні достовірної інформації органами влади про стан територіальних справ (як позитивної так, і негативної);

–*двостороння системна комунікація* – взаємообмін інформацією між місцевими органами влади та населенням про стан соціально-економічної системи на території, її проблеми і перспективи та подальші шляхи вирішення проблемних питань;

–*підконтрольність* – здатність громадянського суспільства проводити контроль за діяльністю місцевих органів влади у процесі вирішення ключових проблем територіальної громади, включно з інформацією про хід вирішення цих проблем;

–*публічність* – звіт місцевих органів влади перед громадськістю про виконання плану соціально-економічного розвитку території. Звітування необхідно проводити публічно один раз у півроку. Звіт формується різними структурними підрозділами місцевих органів влади, а структурується в єдине ціле службою із зв'язків з громадськістю [2].

Для удосконалення процесу участі громадськості в публічному управлінні доцільним є використання моделі алгоритму реалізації стратегії зв'язків з громадськістю, який містить певні етапи дій: 1) проводиться аналіз стану зв'язків з громадськістю на певній території (визначаються цілі, які ставить перед собою місцевий орган влади, обирається стратегія, за допомогою якої має бути досягнута ціль, опрацьовуються різні результати, відбудова різних форм контактів, за якими можлива співпраця, визначення шляхів спільного вирішення проблемних завдань через конкретні акції, котрі проводяться у певний час і у відповідному місці); 2) визначається діагноз стану зв'язків місцевих органів влади з громадськістю (виокремлюються групи громадськості за інтересами та громадські організації, які функціонують територіальній громаді та обговорюється спільне бачення майбутньої співпраці, формуються групи за інтересами, визначаються стратегічні цілі розвитку взаємних зв'язків, розробляються проекти, проводиться моніторинг зв'язків з громадськістю в територіальній громаді загалом; 3) активізується діяльність місцевих органів влади в подальшому розвитку зв'язків з громадськістю (започатковуються процеси співпраці, формується та оприлюднюється стратегія місцевих органів влади з розвитку зв'язків з громадськістю); 4) початок реалізації стратегії розвитку територіальної громади з питань зв'язків з громадськістю (проводиться моніторинг та контроль реалізації питань стратегії, готуються матеріали з корегування стратегії, здійснюється діагноз стану розвитку зв'язків з громадськістю території, проводиться аналіз головних проблем та можливих обмежень такого розвитку, формується бачення майбутнього розвитку, визначається місія та стратегічні напрямки розвитку зв'язків місцевих органів влади з громадськістю, першочергові цілі та завдання з досягнення взаєморозуміння, обґрунтовуються шляхи реалізації співпраці місцевих органів влади і громадськості) [3].

Тобто, саме громадськість, є тим механізмом, який може забезпечити розвиток території. Водночас варто визначитися, яким саме шляхом співпрацювати з місцевими органами влади для забезпечення такого розвитку. Необхідно також встановити взаємні рівні партнерства у процесі співпраці, тобто влада має бути “перерозподілена” шляхом переговорів між громадою та представниками влади, що являють собою зацікавлені сторони. У такому випадку, громадськість впливає не лише на процес планування, а й виконує певні програми, контролює певну діяльність та вимагає звітів. Отже, можна говорити про те, що громадськість «бере владу у свої руки», а не просто отримує дозвіл на участь у публічно-управлінських процесах. Відтак, активна участь громадськості пов’язана із подальшим розвитком таких громад, які спроможні вирішувати складні проблеми, а процес прийняття управлінських рішень базується на основі спільного бачення та відчуття приналежності й позитивної налаштованості, визнання спільних цінностей та розвитку мереж комунікаційної взаємодії.

Список використаних джерел

1. Сивак Т. В. Принципи стратегічних комунікацій у публічному управлінні. *Технології державного управління*. 2019. С. 41-49
2. Планування розвитку територіальних громад. Навчальний посібник для посадових осіб місцевого самоврядування / Г. Васильченко, І. Парасюк, Н. Єременко / Асоціація міст України – К., ТОВ «ПІДПРИЄМСТВО «ВІ ЕН ЕЙ», 2015. – 256 с.
3. Куропась І. Комунікаційна стратегія громади: тренд чи необхідність? Вебпортал «Громадський простір». URL: <https://www.prostir.ua/?library=komunikatsijna-stratehiya-hromady-trend-chy-neobhidnist>

Гуцаленко А. Є., здобувачка вищої освіти гр. ПУА-201
Науковий керівник – **Пономаренко С. І., к.е.н., доцент**
Національний університет «Чернігівська політехніка»

ПРОЦЕС ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ В КОНТЕКСТІ ТЕОРІЇ УПРАВЛІННЯ

Прийняття управлінських рішень в системі публічного управління є однією з найважливіших функцій та виступає основою для всього управлінського процесу. Кожна людина протягом життя приймає безліч рішень, але варто розрізнити такі поняття як «управлінське рішення» та «рішення» в цілому, саме тому є певні ознаки, завдяки яким можна це зробити:

- Ціль. Керівнику необхідно приймати рішення виходячи не з власних потреб, а з метою досягнення певних цілей установи;
- Наслідки. Треба розуміти що кожне рішення має наслідки, та може суттєво впливати на стан об’єкта управління;
- Поділ праці. В установі повинен існувати поділ праці, одні робітники зайняті аналізом проблемної ситуації процесом прийняття рішень, інші – реалізацією прийнятого рішення;
- Професіоналізм. Керівник установи повинен мати необхідні знання, мати досвід, для того щоб приймати ефективні рішення;

Під прийняттям управлінських рішень можна розуміти процес їх розробки та вибору. Управлінське рішення – результат вибору суб’єктом (органом) управління способу дій, спрямованих на розв’язання певної проблеми управління.

Основна мета управлінського рішення – забезпечити координуючий вплив на об’єкт (систему) управління для досягнення цілей організації. Управління передбачає наявність суб’єкта й об’єкта управління, між якими існує певний зв’язок [1].

Якщо говорити про прийняття рішень на рівні публічної влади, то варто зазначити, що саме тут процес прийняття ефективного рішення особливо важливим, оскільки від їх обґрунтованості та результативності залежить добробут громадян, а також результативна діяльність органу місцевого самоврядування, реалізація державної політики у певній галузі чи сфері.